

Ruhumun Hicranı Kalbimin Dinmeyen Figanı

– Yazan Adam · 19 Temmuz 2010

Suskun bir melalin alıp götüren efkârını sessizce yudumluyorum
Nereye yönelsem ve bir iştiyakla umudun tavında, aşkın şevkine erişsem diyordum
Sinemi dağılayan bizarlığı hiç istemeden, yüreğimde ağırlıyordum
Çare adına her ne varsa, merakım edeple bir arsa, aklımı sevk ederek adımlıyordum

Salınan yaprağın hicranını sanki halimle buluşturuyordum
Ne muştular içinde kayboluyor ve ne de mefkûrem adına ruhumla yüceliyordum
Niye bu kadar yoran bedbinliğin içinde hayatı sorguluyordum
Muhakemenin nidasıyla avunarak bir hal oluyor ve umuda şevkle sarılıyordum

Vadiyi saran yeşilliğin hallerinde vicdanın masumiyetini anıyordum
Salınan bin bir renkte çiçeklerin, esen ve hüznüme refakat eden meltemi anlıyordum
Ne kadar bizar kalsam da, umut kalbime sürür ve esini ikram etmeyince ağlıyordum
Kimseye söz etmeden ve dalların gölgesinde nefeslenirken yine hicranla bakıyordum

Ne oldu bu solgun kalbime, hani umudun kanatlarında aşkla ufka konacaktı
Hülyaların latifliğinde gönüllere muhabbetle aşkı anlatacaktı ve bizzat yaşayacaktı
Şimdi sanki kanatları kırılmış bir kuş misali suskun kaldı, çaresizliği andı
Melalim hıçkırıklarla sükûtun kollarına atıldı ve hüznle sevda adına hayıflandı

Halimin efkârına hiç aldırmayan bütün kuşlar mı vefasız
Sular akmadan durulmayan sevdemiş, üfletle hakikati gönüllere akıtan bir aşkmış
Bir zamanlar neler yaşanmış ve mazi edebiyle yüreklerin fecrinde sabahlarmış
Ne gece hicranınmış, ne gün hesapsız sultanmış ve umutla aşk kalpten kavrayışmış

Mustafa CİLASUN